

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 807/2016-17

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 29. novembra 2016 predbežne prerokoval sťažnosť Štátnych lesov Tatranského národného parku Tatranská Lomnica, Tatranská Lomnica 66, zastúpených advokátom JUDr. Jurajom Lukáčom, Námestie sv. Egídia 6, Poprad, pre namietané porušenie čl. 13 ods. 1, čl. 20 ods. 1, čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, čl. 11 ods. 1 a čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd, čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Krajského súdu v Prešove sp. zn. 6 Co 31/2015 z 30. apríla 2015 a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 8 Cdo 66/2016 z 25. mája 2016 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť Štátnych lesov Tatranského národného parku Tatranská Lomnica o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 26. augusta 2016 doručená sťažnosť Štátnych lesov Tatranského národného parku Tatranská

Lomnica (ďalej len „sťažovateľ“), pre namietané porušenie čl. 13 ods. 1, čl. 20 ods. 1, čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), čl. 11 ods. 1 a čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“), čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej iba „dodatkový protokol“) uznesením Krajského súdu v Prešove (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 6 Co 31/2015 z 30. apríla 2015 (ďalej len „rozhodnutie krajského súdu“) a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 8 Cdo 66/2016 z 25. mája 2016 (ďalej len „rozhodnutie najvyššieho súdu“; spolu ďalej aj „napadnuté rozhodnutia“).

Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že sťažovateľ sa žalobou podanou na Okresnom súde Poprad (ďalej aj „okresný súd“) domáhal určenia vlastníctva k lesným pozemkom. Okresný súd uznesením sp. zn. 17 C 51/2014 z 10. októbra 2014 toto konanie zastavil pre prekážku právoplatne rozhodnutej veci. Okresný súd bol toho názoru, že otázka vlastníckeho práva k sporným nehnuteľnostiam bola už právoplatne rozsúdená v konaní pred Okresným súdom Kežmarok sp. zn. 3 C 568/1997 a že v prerokúvanom prípade išlo aj o totožných účastníkov konania a totožný skutkový stav. Čo sa týka totožnosti skutkového stavu, okresný súd dôvodil, že žalobca odôvodňuje nárok na určenie vlastníctva totožnými právnymi titulmi jeho nadobudnutia, a čo sa týka totožnosti skutkového stavu, dôvodil, že v oboch prípadoch ide o totožné subjekty. Teda na strane žalobcu vystupuje vždy sťažovateľ a na strane žalovaného totožné fyzické osoby, avšak tie v konaní pred Okresným súdom Poprad vystupujú ako [REDAKOVANÉ] a v konaní pred Okresným súdom Kežmarok ako podieloví spoluvlastníci [REDAKOVANÉ]. V konečnom dôsledku teda okresný súd uzavrel, že prípadne vydané nové záväzné rozhodnutie vo veci, ak by bolo alebo aj nebolo odlišné od rozhodnutia Okresného súdu Kežmarok, menilo by postavenie tých istých fyzických osôb bez ohľadu na to, v akom spolku sú práve združené, vo veci o ktorej už bolo právoplatne rozhodnuté.

Sťažovateľ sa s postupom okresného súdu nestotožnil a vo veci podal odvolanie. V odvolaní spochybňoval oba dôvody (totožnosť vecí aj totožnosť účastníkov konania), na ktorých založil okresný súd rozhodnutie o zastavení konania. Na základe uvedeného tvrdil nesplnenie podmienok na zastavenie konania. Krajský súd sa stotožnil s rozhodnutím okresného súdu. Na svojich tvrdeniach sťažovateľ zotrval a vo veci podal dovolanie. Najvyšší súd dovolanie odmietol.

Pred ústavným súdom sťažovateľ namieta to isté čo v konaní pred všeobecnými súdmi. Sťažnostná logika neopúšťa líniu, že oba dôvody, na ktorých bolo založené rozhodnutie okresného súdu, vychádzajú z nesprávneho vyhodnotenia skutkových okolností, tým sa dospelo k nesprávnemu právnemu posúdeniu veci, prekážka *res iudicata* preto z dôvodu neexistencie akejkoľvek totožnosti nie je daná a (už podľa stupňa konania) je ďalšia argumentácia nasmerovaná buď na splnenie dovolacích dôvodov (podľa sťažovateľa najvyšší súd prípustnosť dovolania z uvedených dôvodov posúdil nesprávne), alebo na zásah do práva na spravodlivé konanie, k čomu je pripojený dôvetok o porušení ústavnosti formalistickým výkladom práva (ďalej citovaná „Radbruchova formula“).

Ústavný súd na tomto mieste uvádza výňatok zo sťažnosti, ktorý určuje tie základné argumentačné tézy, ktoré sú v sťažnosti v jednotlivých, tak ako je to citované, vymedzených podkapitolách obsiahlo odôvodňované: *«Účastník konania má totiž nepochybne právo na to, aby jeho vec bola prejednaná spravodlivo, teda aby predložené dôkazy a zistené skutočnosti boli vyhodnotené objektívne správne v zmysle zásady „common sense“ /pozri Blackov právnický slovník str. 262/ a aby sa súd v rozhodnutí argumentačne vysporiadal so všetkými argumentami nastolenými účastníkom konania, ktoré majú vecný a právny význam pre samotné rozhodnutie o veci.*

V tomto prípade sa tak nestalo.

1. nie je daná totožnosť účastníkov konania

2. nie je daná totožnosť skutkových a právnych okolností, o ktoré sťažovateľ opiera svoje vlastníctvo k predmetným nehnuteľnostiam.

3. *súdy nesprávne právne posúdili otázku vydržania*

4. *„Radbruchova formula“ popiera právne účinky predchádzajúcich „právoplatných rozsudkov“ a tým vylučuje, aby zakladali prekážku res iudicata a nevysporiadanie sa s nezákonným nadobudnutím vlastníckeho práva odporcami popiera čl. 20 druhej vete Ústavy SR v zmysle ktorej majetok nadobudnutý v rozpore s právnym poriadkom ochranu nepožíva a odporuje ústavnému právu na spravodlivý proces.»*

V závere sťažnosti je odprezentované aj morálne odsúdenie podľa sťažovateľa príliš formalistického prístupu všeobecných súdov k jeho problému, keď uvádza, že *„Takýmto prístupom k veci tak súdy vytvorili stav - na slovenských súdoch nie ojedinelý - že ak sa niekto dopravuje k zápisu do listu vlastníctva ako vlastník, tak mu súdy poskytnú súdnu ochranu proti komukoľvek bez ohľadu na to, že vlastníctvo nadobudol nespravodlivo a nemorálne. A to dokonca aj za stavu, že žalobca preukáže svoje vlastníctvo, ak sa nájde formálna prekážka res iudicata, hoci aj v nespravodlivom ale právoplatnom rozhodnutí.“*. Nadobudnutie vlastníctva nespravodlivo a nemorálne sťažovateľ vidí v procese osvedčenia vyhlásenia o vydržaní predmetu sporu (lesných pozemkov) zo 4. apríla 1995 pred notárom.

Na základe uvedeného sťažovateľ v petite sťažnosti žiada, aby ústavný súd nálezom vyslovil, že napadnutými rozhodnutiami krajského súdu sp. zn. 6 Co 31/2015 z 30. apríla 2015 a najvyššieho súdu sp. zn. 8 Cdo 66/2016 z 25. mája 2016 bol porušený čl. 13 ods. 1, čl. 20 ods. 1, čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 ústavy, čl. 11 ods. 1 a čl. 36 ods. 1 listiny, čl. 6 ods. 1 dohovoru a čl. 1 dodatkového protokolu, aby napadnuté rozhodnutia zrušil, vec vrátil krajskému súdu a najvyššiemu súdu na ďalšie konanie a sťažovateľovi priznal náhradu trov konania.

II.

Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

Ústavný súd podľa ustanovenia § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v ustanovení § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene, môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený. Ak ústavný súd navrhovateľa na také nedostatky upozornil, uznesenie sa nemusí odôvodniť.

O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti (návrhu) pritom možno hovoriť vtedy, ak namietaným postupom orgánu štátu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi namietaným rozhodnutím alebo iným označeným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, ktorých porušenie sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať tú, pri predbežnom

prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (napr. I. ÚS 66/98, III. ÚS 168/05, IV. ÚS 136/05, I. ÚS 453/2011).

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru má každý právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

Ústavný súd v súlade so svojou ustálenou judikatúrou konštatuje, že obsahom základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru sú obdobné záruky, že vec bude spravodlivo prerokovaná nezávislým a nestranným súdom postupom ustanoveným zákonom. Z uvedeného dôvodu v týchto právach nemožno vidieť podstatnú odlišnosť (II. ÚS 27/07).

Predmetom sťažnosti je tvrdenie, že nesprávnym a formalistickým posúdením prípustnosti dovolania bolo sťažovateľovi zabránené v prístupe k súdu a neodôvodnenosť a nesprávnosť rozhodnutia krajského súdu zakladá tiež porušenie čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Ústavný súd sa v prvom rade zaoberal námietkou nesprávneho a formalistického posúdenia prípustnosti dovolania najvyšším súdom.

Najvyšší súd sa v napadnutom rozhodnutí sp. zn. 8 Cdo 66/2016 z 25. mája 2016 okrem posúdenia ostatných podmienok prípustnosti dovolania zameral na zdôvodnenie, prečo sťažovateľom namietané nedostatočné odôvodnenie súdov nižších stupňov nezakladá

absolútnu prípustnosť dovolania, ale zväčša iba inú vadu konania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b) zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „OSP“) a len výnimočne aj prípustnosť dovolania v zmysle § 237 ods. 1 OSP, a na zdôvodnenie, prečo v danej situácii nemôže ísť o sťažovateľov prípad. Najvyšší súd sťažovateľovi ďalej objasnil, v ktorých veciach a prečo je dôvodne založená prekážka *res iudicata*, a následne tento výklad aplikoval na jeho prípad. Konkrétne vo vzťahu k totožnosti účastníkov konania uviedol, že „Dovolateľka namieta, že v prípade účastníka na strane žalovaného v skoršom konaní - podieloví spoluvlastníci [REDACTED] [REDACTED] nejde o totožnosť so žalovaným v tomto konaní - [REDACTED] pretože podieloví spoluvlastníci - členovia pozemkového spoločenstva sú samostatné fyzické osoby, identifikované osobnými údajmi, ktoré majú samostatnú právnu subjektivitu ako aj spôsobilosť byť účastníkom konania.

K totožnosti účastníkov sa vo svojom uznesení vyjadril aj odvolací súd, ktorý poukázal na zmenu právnej úpravy a taktiež na právne nástupníctvo pozemkového spoločenstva vystupujúceho na strane žalovaného v súčasnom konaní po pozemkovom spoločenstve vystupujúcom na strane žalovaného v skoršom konaní. Pozemkové spoločenstvo vystupujúce na strane žalovaného v skoršom konaní bolo upísané do evidencie pozemkových spoločenstiev podľa § 40 zákona č 330/1991 Zb. n v tom čase nemalo právnu subjektivitu, teda nemohlo samé vystupovať v konaní pred súdom ako účastník súdneho konania. Preto v skoršom konaní na strane žalovaného vystupovali jednotliví podieloví spoluvlastníci. Pozemkové spoločenstvo vystupujúce ako žalovaný v súčasnom konaní je pozemkové spoločenstvo s právnou subjektivitou. Toto pozemkové spoločenstvo je právnym nástupcom pozemkového spoločenstva vystupujúceho ako žalovaný v skoršom konaní, čo vyplýva okrem zmluvy na č. l. 154, na ktorú poukazuje odvolací súd aj z rovnakého identifikačného čísla osoby u oboch účastníkov (pozri osvedčenie na č. l. 195 a vložka v registri pozemkových spoločenstiev Okresného úradu v Kežmarku č. R-019/703 [http://www.minv.sk/swift_data/sotirce/miestna_statna_sprava_/okres_kezmarok/pozemkovy_a_lesny_odbor/2016/019/_Vlozka_R_019_703_PS_UMO_\[REDACTED\]](http://www.minv.sk/swift_data/sotirce/miestna_statna_sprava_/okres_kezmarok/pozemkovy_a_lesny_odbor/2016/019/_Vlozka_R_019_703_PS_UMO_[REDACTED]) Z toho vyplýva, že v skoršom konaní mohlo pozemkové spoločenstvo vystupovať len prostredníctvom

jednotlivých členov a keďže neskôr nadobudlo právnu subjektivitu, bolo z procesného hľadiska efektívnejšie konať len s ním a nie zo všetkými jeho jednotlivými členmi.

Predmetom skoršieho i súčasného konania je určenie vlastníckeho práva k totožným nehnuteľnostiam. Žaloba o určenie vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam môže smerovať len proti vlastníkom nehnuteľnosti ktorým svedčí právo zapísané v katastri nehnuteľností. Ak by sa takéhoto práva žalobkyňa domáhala proti inej osobe ako vlastníkovi, bola by žaloba z dôvodu nedostatku pasívnej legitimácie zamietnutá, to sa však v skoršom ani v súčasnom konaní nestalo (zamietajúce rozhodnutie v skoršom konaní bolo vydané z dôvodu neunesenia dôkazného bremena žalobkyňou). Z toho vyplýva, že v oboch konaniach, ktorých predmetom boli rovnaké nehnuteľnosti, bol žalovaný ich vlastník. Odhliadnuc od možného právneho nástupníctva (ktoré je ale z pohľadu totožnosti účastníkov irelevantné) je teda v oboch konaniach vlastník týchto nehnuteľností totožný a teda v oboch konaniach je splnená podmienka i totožnosti účastníkov.“. Ďalej vo vzťahu k totožnosti predmetu konania najvyšší súd uviedol, že „v skoršom konaní žalobkyňa vyvodzovala svoj nárok z konfiškácie na základe nariadenia č. 104/1995 Zb. a vydržania - držbou od r. 1945. V tomto (súčasnom) konaní žalobkyňa svoj nárok vyvodzuje takisto z nariadenia č. 104/1995 Zb., a to z konfiškácie, resp. prídela na jeho základe a z vydržania k 1. aprílu 1984. Namieta pritom, že v skoršom konaní neboli posudzované všetky tituly nadobudnutia, z ktorých svoj nárok vyvodzuje v tomto (súčasnom) konaní.

Treba brať na zreteľ, že tieto skutočnosti/dôkazy existovali už v čase skoršieho konania a bolo teda na žalobkyni, ako nositeľke dôkazného bremena, aby svoje tvrdenia aj náležite podložila dôkazmi svedčiacimi v jej prospech a tieto skutočnosti uviedla, resp. predložila o nich listiny. Ak sa súd nimi v skoršom konaní nezaoberal, možno to z týchto dôvodov pričítať na vrub len žalobkyni. Tieto skutočnosti/dôkazy, ktoré existovali už v čase skoršieho konania, by mohli odôvodniť návrh na obnovu konania, avšak nemôžu a nie sú spôsobilé založiť prípustnosť dovolania v prejednávanej veci.

Vzhľadom na uvedené má do volací sud za to, že konanie bolo súdmi nižších stupňov pre prekážku res iudicata správne zastavené. Ak by súd pripustil opačný výklad, bolo by žalobkyni dovoľené obísť už právoplatný skorší rozsudok, v ktorom konaní sa už raz určenia

vlastníctva k tej istej nehnuteľnosti na základe tých istých skutočností neúspešne domáhala.“.

Najvyšší súd teda v prerokúvanej veci v rámci posúdenia prípustnosti dovolania posúdil komplexne aj celý predmet sporu pertraktovaný pred krajským súdom a okresným súdom, čo v žiadnom prípade nemožno vnímať ako arbitrárne a formalistické.

Pokiaľ sťažovateľ pred ústavným súdom namieta, že mu procesným odmietnutím dovolania zo strany najvyššieho súdu bol znemožnený prístup k súdu, ústavný súd potrebuje poukázať na nasledovné:

Cieľom pravidiel týkajúcich sa prípustnosti dovolania je zaistiť riadny výkon spravodlivosti a zvlášť rešpektovať princíp právnej istoty, ktorá bola nastolená právoplatným rozhodnutím. Dotknuté osoby musia počítať s tým, že tieto pravidlá budú aplikované. Jednako tieto pravidlá alebo ich používanie nemôžu týmto osobám zabrániť, aby využili existujúci opravný prostriedok (napr. I. ÚS 4/00; vec Pérez De Rada Cavanilles c. Španielsko, rozsudok Európskeho súdu pre ľudské práva z 28. 10. 1998).

Otázku posúdenia prípustnosti dovolania rieši zákon. Posúdenie splnenia zákonných predpokladov (podmienok) prípustnosti dovolania s negatívnym výsledkom nemôže viesť k záveru o porušení označených práv sťažovateľa v prípade, ak bolo toto posúdenie vykonané v súlade so zákonom (mutatis mutandis IV. ÚS 35/02). Postup súdu v súlade so zákonom nemôže byť dôvodom na vyslovenie porušenia označeného práva sťažovateľa.

Z obsahu sťažnosti vyplýva, že jej podstatou je nesúhlas sťažovateľa s právnym názorom najvyššieho súdu týkajúcim sa otázky prípustnosti dovolania v danej veci. Čo sa týka tejto otázky, ústavný súd už pri svojej rozhodovacej činnosti opakovane vyslovil, že skutočnosť, že sťažovateľ sa s právnym názorom všeobecného súdu nestotožňuje, nemôže viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti tohto názoru a nezakladá ani oprávnenie ústavného súdu nahradiť jeho právny názor svojím vlastným

(I. ÚS 188/06). Táto okolnosť nemôže byť dôvodom na vyslovenie porušenia sťažovateľovho základného práva už aj z toho dôvodu, že ústavný súd nie je opravnou inštanciou vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov (I. ÚS 19/02).

Pokiaľ sťažovateľ namieta nesprávnosť skutkových a právnych záverov najvyššieho súdu, ústavný súd považuje za potrebné poukázať na svoju stabilizovanú judikatúru, podľa ktorej ústavný súd nie je súčasťou systému všeobecných súdov, ale podľa čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti. Pri uplatňovaní tejto právomoci ústavný súd nie je oprávnený preskúmať a posudzovať ani právne názory všeobecného súdu, ani jeho posúdenie skutkovej otázky. Úlohou ústavného súdu totiž nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie aplikácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách. Posúdenie vecí všeobecným súdom sa môže stať predmetom kritiky zo strany ústavného súdu iba v prípade, ak by závery, ktorými sa všeobecný súd vo svojom rozhodovaní riadil, boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne. O arbitrárnosti (svojevôli) pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento natoľko odchýlil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam (mutatis mutandis I. ÚS 115/02, I. ÚS 12/05, I. ÚS 352/06).

Podľa názoru ústavného súdu najvyšší súd dal sťažovateľovi vyčerpávajúcu odpoveď na jeho námietky. Jeho názor nemožno hodnotiť ako zjavne neodôvodnený alebo arbitrárny a popierajúci účel a význam na vec aplikovanej právnej úpravy. K uvedenému je potrebné opätovne poukázať na ustálenú judikatúru ústavného súdu, podľa ktorej do obsahu základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy nepatrí právo účastníka dožadovať sa ním navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (I. ÚS 97/97), resp. toho, aby súdy preberali alebo sa riadili výkladom všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorý predkladá účastník konania (II. ÚS 3/97, II. ÚS 251/03, IV. ÚS 340/04, III. ÚS 240/2013).

Na základe uvedených skutočností ústavný súd dospel k záveru, že medzi namietaným porušením základného práva sťažovateľa na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a napadnutým rozhodnutím najvyššieho súdu sp. zn. 8 Cdo 66/2016 z 25. mája 2016 nenachádza žiadnu príčinnú súvislosť, preto sťažnosť odmietol v tejto časti podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

Najvyšší súd v napadnutom rozhodnutí sp. zn. 8 Cdo 66/2016 z 25. mája 2016 vo vzťahu k posúdeniu prípustnosti dôvodov dovolania preskúmal obe nosné námietky sťažovateľa týkajúce sa neexistencie podmienok na zastavenie konania (neexistenciu totožnosti veci a totožnosti účastníkov konania), pretože tie boli tvrdeným dôvodom prípustnosti dovolania.

Rovnaké námietky však sťažovateľ uplatňuje aj vo vzťahu k požadovanému prieskumu napadnutého rozhodnutia krajského súdu sp. zn. 6 Co 31/2015 z 30. apríla 2015, tentoraz však nezakladajú tvrdený dôvod prípustnosti dovolania ale neodôvodnenosť rozhodnutia krajského súdu a nesprávne posúdenie veci. Na tomto mieste tak ústavný súd už môže iba zopakovať dôvody, na ktorých založil svoje rozhodnutie o odmietnutí sťažnosti vo vzťahu k napadnutému rozhodnutiu najvyššieho súdu sp. zn. 8 Cdo 66/2016 z 25. mája 2016. Ústavný súd teda zopakuje, že nie je jeho úlohou suplovať interpretáciu a aplikáciu zákonov za všeobecné súdy, ale zhodnotiť, či závery, ktorými sa všeobecný súd vo svojom rozhodovaní riadil, neboli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne. Takýto výklad však v napadnutom rozhodnutí krajského súdu a ani najvyššieho súdu nemožno badať. Rovnako skutočnosť, že sťažovateľ sa s právnym názorom všeobecných súdov nestotožňuje, nemôže viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti tohto názoru a nezakladá ani oprávnenie ústavného súdu nahradiť tento právny názor svojím vlastným (I. ÚS 188/06).

Závery krajského súdu sú založené na ústavne konformnej interpretácii a aplikácii na vec sa vzťahujúcej právnej úpravy a nevybočujú z rámca logického ani hodnotovo správneho posúdenia prekážky rozhodnutej veci. Ústavnému súdu sa v posudzovanom prípade na základe predloženej argumentácie javí, že sťažovateľ si je aj reálne vedomý, že výklad všeobecných súdov je vecne správny, skôr sa však cez novo začaté konanie pokúša presadiť svoj nesúhlas s výsledkom konania pred Okresným súdom Kežmarok sp. zn. 3 C 568/1997, v ktorom sporné pozemky neboli prisúdené do jeho vlastníctva. Pozadie sporu je dané, ako to vyplýva z vyjadrenia sťažovateľa, morálnym odsúdením procesu osvedčenia vyhlásenia o vydržaní lesných pozemkov zo 4. apríla 1995 pred notárom. Uvedené skutočnosti však neboli predmetom skúmania pred Okresným súdom Poprad, keďže tu existovala prekážka *res iudicata* a toto konanie muselo byť zastavené. Morálne odsúdeniahodné vyhlásenia, či úkony účastníkov konania boli súčasne na preukázanie v konaní pred Okresným súdom Kežmarok sp. zn. 3 C 568/1997, prípadne v rámci opravných prostriedkov k tomuto konaniu.

Na základe uvedených skutočností ústavný súd dospel k záveru, že medzi namietaným porušením základného práva sťažovateľa na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a napadnutým rozhodnutím krajského súdu sp. zn. 6 Co 31/2015 z 30. apríla 2015 nenachádza žiadnu príčinnú súvislosť, preto sťažnosť odmietol aj v tejto časti podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

Porušenie čl. 20 ods. 1 ústavy a čl. 1 dodatkového protokolu viaže sťažovateľ na porušenie čl. 46 ods. 1 ústavy postupom všeobecných súdov, preto je sťažnosť nutné považovať za zjavne neopodstatnenú podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde aj vo vzťahu k týmto článkom ústavy a dodatkového protokolu.

K namietanému porušeniu čl. 13 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 ústavy je potrebné uviesť, že sťažovateľ porušenie týchto ustanovení okrem toho, že ho zakomponoval do petitu sťažnosti, v odôvodnení sťažnosti bližšie nešpecifikoval. Ústavný súd vzhľadom na

to nemohol dať sťažovateľovi relevantnú odpoveď na možné porušenie uvedených ustanovení ústavy.

Podľa § 20 ods. 1 zákona o ústavnom súde návrh na začatie konania sa ústavnému súdu podáva písomne. Návrh musí obsahovať, akej veci sa týka, kto ho podáva, prípadne proti komu návrh smeruje, akého rozhodnutia sa navrhovateľ domáha, odôvodnenie návrhu a navrhované dôkazy. Návrh musí podpísať navrhovateľ (navrhovatelia) alebo jeho (ich) zástupca.

Vzhľadom na absentujúce odôvodnenie tvrdeného porušenia čl. 13 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 ústavy podaná sťažnosť v tejto časti neobsahovala náležitosti predpísané zákonom a z toho dôvodu bola v uvedenej časti odmietnutá podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde pre nesplnenie zákonom predpísaných náležitostí.

Čo sa týka označených čl. 11 ods. 1 a čl. 36 ods. 1 listiny, ide o články vyjadrené v čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 ústavy, z toho dôvodu o nich nebolo potrebné osobitne rozhodovať.

Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti ako celku už pri jej predbežnom prerokovaní ústavný súd nemohol rozhodovať o ďalších návrhoch sťažovateľa, ktoré sú viazané na to, že by bolo sťažnosti vyhovené (zrušenie napadnutých rozhodnutí, vrátenie veci na ďalšie konanie a priznanie náhrady trov konania).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 29. novembra 2016